

FOKUS

ORGAN FOR MILITÆRT KRISTENT FELLESSKAP

PALLE YDSTEBØ: PORTRETTINTERVJU
NÅR SKAL EN ORDRE IKKE ADLYDES?
IKKE KALT TIL Å VÆRE SNILL – MEN GOD
UKRAINA: HÅP MIDT I KRIGEN

PRESIDENTENS HILSEN

IS THERE MORE TO LIFE THAN THIS?

Is there more to life than this?

Jobben kan være altoppslukende, spesielt i Forsvaret. Tjenesten omfatter ofte ikke bare arbeidsdagen, men vi omgås også ofte de vi jobber sammen med på fritiden. Medsoldater og kolleger blir mange ganger også våre venner.

Kameratskapet og tilhørigheten er ofte noe av det vi verdsetter mest med Forsvaret. Men ofte kan det også ha mørke sider. Det tette forholdet kan noen ganger inkludere negativ festkultur i helgene. Mobbing, seksuell trakassering og overgrep rammer fortsatt svært mange – både som ofre og overgripere. Mange tilbringer årevis som ukependlere, deployert på operasjoner eller bosatt langt hjemmefra. Da kan vi tenke – Is there more to life than this?

Spørsmålet kommer fra Alpha, et innføringskurs i kristen tro som mer enn 30 millioner mennesker har gjennomgått siden det ble startet i London i 1977. Bladet Economist skrev nylig at kurset er en av Storbritannias mest vellykkede kulturelle eksporter.

Nysgjerrighet på kristen tro er en

tydelig trend, spesielt blant unge mennesker. Tusenvis av unge fyller hver helg ungdomsmenigheter i de større byene. Mange flere enn før kommer også til steder som Soltun soldatheim på Setermoen, og til gudstjenester i kapellene rundt i leirene. Ofte har folk ingen kristen bakgrunn, men de har forstått at livet kanskje er noe mer enn jobb, penger og tomhet. Kanskje finnes det noe bedre enn intrigene og de falske relasjonene vi oversvømmes av på skjermene våre.

Troen på Jesus er grensesprengende og radikal. Bibelen forteller oss at vi er elsket av Gud, og at en relasjon til Ham er åpen for alle som kommer til ham. Jesus sa «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile.» (Matteus 11.28) Jesus sa også «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg.» (Johannes 14.6) Veien til fred med Gud går gjennom Jesus og det han har gjort for oss.

Gud krever ikke at vi er pene eller vellykkede mennesker, her er det kun enn ting som teller –

Guds nåde, og kom som du er. I Efeserbrevet 2.8 står det «*For av nåde er dere frelst, ved tro. Det er ikke deres eget verk, men Guds gave.*»

I Forsvaret er vår profesjon å anvende dødelig makt. Noen ganger kan vi måtte risikere livet for fred og frihet. Troen på Jesus gir oss håp både for nåtid og evighet, og en trygghet i å hvile i Guds hånd uansett hva som skjer. Våre venner i Ukraina erfarer dette hver dag, slik vi kan lese om et annet sted her i bladet.

Om du lurer på om det faktisk er «*noe mer i livet enn dette*» anbefaler jeg å begynne å lese i Bibelen. Feltpresten har ofte bibler til utdeling, eller bruk bibelen.no. Begynn gjerne med Matteusevangeliet for å lese historien om Jesu liv, og fortsett deretter for eksempel med Paulus brev til Efeserne. Søk gjerne opp et kristent fellesskap der du er, for eksempel i kapellet.

Guds velsignelse over deg og tjenesten din!

Knut Are Seierstad

REDAKTØR

VELKOMMEN TIL NY UTGAVE

Fokus

Organ for Militært kristent fellesskap

1/2026 - Årgang 45

Trykkeri: VistaPrint

Redaktør: Per Olav Lindberg

Kontakt: post@mkf.no

Nettside: www.mkf.no

Om MKF

Militært kristent fellesskap har som formål å tilby et kristent fellesskap i Forsvaret, å hjelpe den enkelte med å styrke sitt trosliv, og å vinne andre for Kristus. Befal av alle kategorier, sivilt ansatte i Forsvaret, befalever, vervede, personell på kontrakt og vernepliktige som støtter vårt formål, kan bli medlemmer av MKF. Andre som ønsker å støtte arbeidet i bønn kan bli støttemedlemmer av MKF.

Forsidefoto: Ukrainske soldater får opptrening av norske instruktører i Storbritannia i operasjon Interflex. Etter 4 dager med feltøvelse måtte soldatene gjennomføre en mestringsløype som bestod av blant annet gjørmeløype, sanitet, drone- og fiendeangrep.

Hermine Heier / Forsvaret

Mange av oss som jobber i Forsvaret merker at tempoet er høyt, samtidig som tiden vi lever i preges av økt uro. Vi lever i en rytme der det er lett å glemme å stoppe opp og reflektere.

Som kristne er vi ikke kalt til å tro at det siste ordet blir sagt her på jorden – eller at de maktene og myndighetene i den nåværende verden vil ha det siste ordet. Samtidig er vi heller ikke kalt til å trekke oss tilbake fra denne verden, men til å ta ansvar, være til stede og søke det gode der vi er satt.

Nettopp derfor er jeg overbeivist om at åndelig fellesskap blant militære er viktig. Som kristne er vi ikke ment å leve livet alene, men sammen – i bønn, ærlighet og oppmuntring.

Denne utgaven løfter flere sider av nettopp dette. Du kan lese et utfordrende innlegg av tidligere marinejeger Andreas Kjøndal fra *Tro og tjeneste* om åndelig robusthet. Vi har også en fagartikkel om

lydighet: Når skal en ordre ikke adlydes – og hvordan henger juridisk plikt sammen med kristen etikk?

Videre møter du Oblt Palle Ydstebø i samtale om krig, verdier og beredskap. Vi tar deg også med til Ukraina, der militært kristent fellesskap og feltprester bringer trøst og håp til soldater, sårede og etterlatte. I tillegg markerer vi Soltun soldatheims 55 år – et fristed mange har funnet fellesskap og hvile i.

Vi håper også at Fokus kan gjøre MKF mer kjent: at du ser at fellesskapet finnes, og at du ikke trenger å stå alene. Ta gjerne kontakt med oss hvis du ønsker fellesskap – så kan vi hjelpe deg å bli satt i kontakt med en lokal gruppe, eller invitere deg med på ett av arrangementene våre.

God lesning!

Per Olav Lindberg

MKF's KONTONUMMER OG VIPPS

MKF og bladet Fokus drives med gaver fra medlemmene.

MKF's kontonummer er:

2801 48 18067

Gaver til MKF kan også gis på Vipps #515736 Militært kristent fellesskap.

Verdibasert sivilisasjon eller voldsbasert barbari

Palle Ydstebø (64) er et kjent ansikt i media, og er nå på Instagram tidvis å betrakte nærmest som en kultfigur. Med sine sindige kommentarer, faglige tyngde, folkelige formidlingsevne og ikke minst karakteristiske bart, er han blitt en av Norges mest brukte og respekterte kommentatorer på krigen i Ukraina.

Av Knut Are Seierstad

Palle har i tallrike intervjuer heller ikke lagt skjul på sin kristne tro, og hvilke konsekvenser den har for hans militære profesjon. Han har vært med i Militært kristent fellesskap siden han begynte sin militære løpebane, blant annet i en periode som styreleder.

Venner som har kjent ham gjennom et langt liv vil først og fremst beskrive ham som en hardt arbeidende entusiast, med et svært bredt interessefelt. Om det så er en 1966-modell Porsche, vedhogging på dugnad for menighetens julemesse, krigshistoriske kajakkpadlinger på kanalene rundt Berlin, eller hovedfagsstudier ved siden av full jobb som NK i Ingeniørbataljonen på Skjold (for å nevne noe) – Palle går alltid inn med samme entusiasme og

pågangsmot.

Palle har bred operativ erfaring, blant annet fra Afghanistan og Sør-Sudan. Hans nåværende posisjon som respektert kommentator er ingen tilfeldighet – mer enn 40 års engasjement for offisersfaget og sine militærfaglige interesser har brakt ham dit han er i dag.

Palle, hva fikk en ung mann fra Kvitsoy til å gå inn i Forsvaret?

Det var flere ting. Jeg var nok litt over gjennomsnitt flyinteressert og leste en del krigshistorie, så de to interessene trakk den veien. Siden vi på den tiden måtte avtjene førstegangstjeneste, så var det like greit å gjøre noe mer ut av det. Jeg mente vel at flyteknisk utdanning kunne være et godt steg å starte for å prøve å bli pilot.

Du har hatt en bred karriere - du

startet som motormekaniker på F-16 og endte opp som hovedlærer i landmakt på Krigsskolen med en doktorgrad i War Studies. Hvordan kom du dit?

Det har nok vært en passe blanding av interesser og tilfeldigheter. Etter noen år som flytekniker ville jeg prøve å utdanne meg videre og endte av ulike grunner opp på Krigsskolen. Etter KS begynte jeg å studere historie på fritiden, fikk tatt de grunnleggende fagene og da jeg skulle på andre runden til Ingeniørbataljonen på Skjold så startet Universitetet i Tromsø opp et deltidsprogram for historie hovedfag. Etter at det var landet så endte jeg noen år senere opp som hovedlærer strategi på Forsvarets Stabsskole, etter en tur til Afghanistan i 2003. Etter noen

år og et par nye utenlandsturer begynte jeg på en doktorgrad ved Scottish Centre for War Studies på Universitetet i Glasgow ved siden av jobben. Jeg havnet på Krigsskolen som en følgeskade av utdanningsreformen i 2018. Alternativet var å slutte.

Hva består dine daglige arbeidsoppgaver av?

Det er «normaloppgavene» ved en høyskole; forskning, undervisning og formidling. Etter at Russland invaderte Ukraina igjen i 2022 har formidlingen tatt en uvanlig stor plass.

Kirkehistorikeren Eivor Oftestad etterlyste forleden behovet for en «sivilisatorisk beredskap», etter å ha hørt Forsvarsministerens årlige foredrag i Oslo Militære Samfund. Grunnloven sier at

«Den så jeg ikke komme», sa Palle da gatekunstneren Tøddel malte denne hyllesten ved fergekaia på Kvitsoy. Foto: Privat

«Verdigrunnlaget forblir vår kristne og humanistiske arv.» Er dette en sovende paragraf, og hva tenker du om behovet for en verdimesig beredskap, om vi som samfunn og soldater skal klare oss i krig?

Se til Ukraina. De vet hva de sloss for og hva de sloss mot. Det er enten verdibasert sivilisasjon eller voldsbasert barbari. De vet at de verdienne de vil bygge fremtiden for seg og sine barn er truet av alt Russland står for i krigføring mot hele det ukrainske samfunn og folk. En kan si at de lever ut verdienne sine og veldig mange dør for dem. Om Grunnlovens verdigrunnlag er en sovende paragraf kommer an på om vi lar den sove, og bare henter den fram 17. mai og til festtaler. Sivilisatorisk beredskap må inneholde en konkretisering av

verdigrunnlaget i hvordan vi prioriterer og innretter oss for å forsvare det og leve det ut. Det kan bety å gi avkall på personlige goder for å skape rom for å bygge det vernet samfunnet trenger. Både det militære og hele bredden av det sivile, fra å pålegge renovering og bygging av tilfluktsrom, til å prioritere å sikre strategisk infrastruktur på bekostning av å hente inn overskudd til eget bruk.

Forsvaret bruker ofte slagordet «For alt vi har. Og alt vi er». Men er alt vi har og alt vi er like bra? Kan vi ta for gitt at de verdienne vi har i oss vaksinerer oss mot å bli revet med av krigens ondskap? Trenger vi en bedre forståelse av hvor våre verdier kommer fra – og ikke minst, hva har vi som kristne å bidra med i denne diskusjonen?

Formidling er en viktig del av hverdagen.
Foto: Torbjørn Kjosvold/Forsvaret

En skal være litt forsiktig med slagord. Det kan være noe mellom linjene som gjør at det som tar seg fint ut i promotering ikke tåler for mye kritisk vurdering. Når det gjelder å beskytte oss mot krigens ondskap, så krever det også konkretisering av de verdiene vi står for inn i krigsforberedelsene, som ved utdanning og trening av soldater og offiserer. Faren for å bli fortært av våre egne destruktive krefter er noe det advares mot allerede i Iliaden, der krigeren og halvguden Akilles fortæres av sitt eget hat. Vi som kristne har forankret verdiene våre i en autoritet utenfor oss selv, i Gud og Ordet til oss. Det er ikke opp til oss mennesker å relativisere det femte bud fordi det passer oss. Selv om vi som soldater har det å slå i hjel som oppdrag gitt av staten, gir også den kristne etikken temmelig klare rammer for når det er lov og hvordan drepingen skal begrenses og rammes inn. Det gjelder i første rekke for å beskytte ikke-

stridende, men også for å beskytte oss som soldater mot krigens ondskap. **Du har brukt mye av din tid, spesielt de siste fire årene på krigen i Ukraina. Kan du si litt om de verdimeslige grunnlagene på russisk og ukrainsk side, og hvilke konsekvenser de har for deres evne til å gjennomføre vellykkede operasjoner?**

Vi har forankret verdiene våre i en autoritet utenfor oss selv. Russerne sliter med flere ting. Det starter med at det eneste som legitimerer makten er makten selv. Dermed må makten bruke mye ressurser på å holde seg ved makten fordi det er ingenting annet enn makt som hindrer noen i å utfordre makten. Da blir også krigen underordnet denne maktlogikken, og de væpnede styrkene må ikke bli så profesjonelle og gode at de truer makten. Dermed prioriteres lojalitet foran profesjonalitet og effektivitet. I tillegg forholder de seg ikke til folkeretten, noe som fører til grusomheter som er med

på å motivere ukrainerne til å holde ut og stå i det. Russland har selv valgt denne krigen, dvs. de trodde de valgte en to ukers spesiell militær operasjon, men fikk en industriell utmattelseskrieg de ikke har ressurser til å vinne når det europeiske verdifelleskapet slutter opp om Ukrainas legitime forsvarskrig.

Ukraina har hatt en kronglete og humpete vei mot et representativt folkestyre og en åpen økonomi, stadig forstyrret av oligarker og russisk påvirkning og press. Ukrainernes stadige revolusjoner og åpne demonstrasjoner, selv i krigstid, mot vanstyre og korrupsjon er en påminnelse om hvilket verdigrunnlag de vil bygge samfunnet på. Det gjør at det ukrainske sivilsamfunnet, på en helt annen måte enn det russiske, understøtter forsvarskampen fra fronten til fabrikkene. Ukraina kjemper også en legitim forsvarskrig, og krigføringen er etter folkeretten, noe som også speiler både det samfunnet som det ukrainske forsvaret hviler på, men også de menneskene som er soldater.

Sammen med dine kolleger studerer du for tiden hvordan verdier kan integreres i strategi. Hva går dette ut på?

Hvis vi starter med den prøyssiske general og filosof Carl von Clausewitz og hans kjente utsagn om krig som en videreføring av politikken iblandet andre midler, så vil krigføringen reflektere politikken i stort. Hitlers menneskefiendtlige erobnings- og utryddelsespolitikk kunne derfor ikke lede til noen annen krigføring enn den Wehrmacht stod for, spesielt mot de folk som skulle utryddes. Selv moralsk bevisste tyske offiserer ble en del av de krigsforbrytelser nazistene stod for så lenge de var en del av systemet.

Skal Norge utkjempes en legitim forsvarskrig, så må de verdiene vi skal forsvare og som vi bygger samfunnet på, prege hvordan vi fører krigen.

La oss gå tilbake til din egen tro. Hva tenker du om å være kristen i Forsvaret, og hva har fellesskapet i MKF betydd for

Palle er opprinnelig jetmotormekaniker. Her ved en Antonov i Afghanistan. Foto: Privat

deg i din tjeneste?

Det har vært helt greit å være kristen i Forsvaret. Jeg har aldri opplevd noe annet enn at Palle er kristen, og at trosbegrunnede argumenter blir tatt på alvor når de er godt begrunnet. Så lenge du står for det du står for synes jeg folk i Forsvaret aksepterer det.

Litt friksjon til tider, men fullt håndterbart.

Fellesskapet i MKF (og KBS før det) har vært viktig når flytting og andre forhold har gjort det vanskelig å finne sivilt fellesskap eller gå fast i en menighet. Kristent fellesskap med kollegaer som selv kjenner det å tjenestegjøre i Forsvaret er også viktig for å luften spørsmål og forhold knyttet til fag-tro. Det å ha et kristent fellesskap i utenlandstjeneste er viktig og der kommer det internasjonale nettverket til sin rett. Internasjonalt kristent fellesskap har jeg hatt både faglig og trosmessig nytte og glede av helt siden jeg var plikttjenestebefal på Ørland

Er man en dedikert fluefisker, er det vel ingen grunn til ikke å prøve fiskelykken selv om man er i Afghanistan! Foto: Privat

flystasjon og havnet på Europakonferanse i daværende Vest-Tyskland.

Du har for lengst passert aldergrensen der du kunne trukket deg komfortabelt tilbake, men du fortsetter å stå i tjenesten. Hva er det som driver deg?

Jeg trives veldig godt med det jeg gjør og ikke minst miljøet og folkene jeg jobber sammen med. Det å slutte på 60 så jeg ikke for meg. Men jeg hadde en solid motivasjonsknekk i 2017-18 da jeg var på Forsvarets stabsskole og utdanningsreformen stod på som verst. Har ikke vært i nærheten av noe lignende verken før eller siden. Hadde da ikke en god kollega dukket opp på kontoret og foreslått at jeg heller skulle søke meg til Krigsskolen framfor å gå på 57 år, hadde jeg nok vært ekte forsvarspensjonist.

Vi takker for samtalen, og håper Palle vil fortsette å stå i tjenesten i lang tid enda!

Palle Ydstebø ble utnevnt til æreskadett ved FHS/Krigsskolen i 2024. Foto: Krigsskolen

SKAL VI ALLTID FØLGE ORDRE?

"En ordre er en ordre" sier vi. Lydighetsplikten er helt grunnleggende for at Forsvaret skal kunne løse sine oppdrag. Men er den ubegrenset? Overraskende mange mener at en soldat skal utføre ordre uansett omstendighet. Slik er det ikke – verken juridisk eller etisk.

Av Knut Are Seierstad

Spørsmålet om lydighetsplikten ble nylig mer aktuelt enn vi liker å tenke på, da den amerikanske presidenten truet med å overta Grønland. Senator Mark Kelly og flere andre tidligere offiserer ble truet med dødsstraff, forsøkt degradert og fratatt sine pensjoner for helt enkelt å minne om at militæret etter amerikansk lov ikke skal adlyde ulovlige ordre.

Fra en juridisk synsvinkel har vi som personell i Forsvaret plikt til å følge de regler og etiske retningslinjer som gjelder, og å følge pålegg fra overordnede. Men vi har absolutt ingen plikt til

å følge ordre om å gjøre noe ulovlig eller uetisk. Typiske eksempler på ulovlige ordre kan være alt fra å begå krigsforbrytelser, til å utføre private tjenester for sjefen.

Noen så kanskje filmen «Nürnberg» på kino ved juletid. Den handler om Nürnbergprosessen etter andre verdenskrig, der militære og sivile ledere i Nazi-Tyskland ble tiltalt for forbrytelser mot menneskeheten. Prosessene fastslo prinsippet om at ingen er fritatt for personlig ansvar for sine forbryterske og ulovlige handlinger, selv om de beordres

Bilde: Samuel Andersen / Forsvaret

av en statlig myndighet – «Jeg fulgte bare ordre..» fritar i slike tilfelle ikke for personlig ansvar og straff.

I Forsvarets verdigrunnlag handler mye av kjerneverdien mot om dette – mot omtales som viljen til å gjøre det rette, til tross for personlig risiko og frykt. Videre sier verdigrunnlaget at det krever mot å si ifra dersom en handling er uetisk, ulovlig eller utgjør unødvendig fare. Mot knyttes også til vår samvittighet, og behovet for at vi utvikler et moralsk kompass. Verdigrunnlaget forplikter oss med andre ord til ikke å følge

ulovlige eller uetiske ordre.

Men så litt nærmere om lydighetsplikten fra en kristen etisk synsvinkel. Forhåpentlig vil det ikke være noe motsetningsforhold mellom den juridiske lydighetsplikten, og den plikten til lydighet vi har som kristne etter Bibelen. Men konflikt kan oppstå, spesielt dersom myndighetene gir lover eller ordre som er i strid med Guds ord. Et typisk eksempel på dette oppsto i Norge under andre verdenskrig, da Quisling-regimet forsøkte å påtvinge kirken verdier i strid med Bibelen. Den såkalte kirkekampen bidro mye til klargjøring av Bibelens ord om lydighet mot myndighetene, kanskje spesielt innenfor luthersk lære.

I Romerbrevet står det om forholdet til styresmaktene at «*Enhver skal være lydige mot de myndigheter han har over seg. For det finnes ingen myndigheter som ikke er fra Gud, og de som finnes, er innsatt av Gud. Den som setter seg opp mot dem, står derfor imot det Gud har bestemt, og de som gjør det, skal få sin dom.*» (Rom 13.1-2) Men det står også at «*Styresmakten er en Guds tjener, til beste for deg. Men gjør du det onde, har du grunn til å være redd. For styresmakten bærer ikke sverd uten grunn, men er Guds tjener som skal fullbyrde hans straff over den som gjør det onde.*» (Rom 13.4)

Under andre verdenskrig ledet ensidig lesning av disse versene noen teologer, spesielt i Tyskland, til å støtte Hitlers nazi-regime. Andre teologer pekte på at de overordnede budene for kristne er å «*...elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.*» Dette er det største og første budet. Men det andre er like stort: «*Du skal elske din neste som deg selv.*» (Luk 22.36-

38). Dersom disse ordene fra Jesus kommer i konflikt med lydighetsplikten det er snakk om i Romerbrevet, har lydighetsplikten til Gud forrang. Slik er det også beskrevet i Apostlenes gjerninger, der Peter og de andre apostlene sa «*En skal lyde Gud mer enn mennesker.*» (Apg 5.29).

Bibelen lærer lydighet mot myndighetene – men ikke ubegrenset lydighet.

Kirkekampen er et historisk eksempel på at kirken sto opp mot myndigheter som ikke lengre fylte sin rolle som en kraft for det gode i samfunnet.

Bibelen gir oss altså en plikt til lydighet mot myndighetene, men denne er betinget av at myndighetene opprettholder lov og orden, beskytter det Gudgitte menneskeverdet og borgerne mot urett, sikrer fred og frihet, og generelt bidrar til å fremme det gode. Dette er ikke det samme som at vi står fritt til å velge hvor og når vi skal følge lover og regler. Å opprettholde lov og orden er en Gudgitt oppgave for Staten, og vi skal derfor betale skatt og utføre våre plikter i samfunnet så lenge de ikke direkte er i strid med Guds ord til oss. Jesus sier for eksempel at vi skal «*Gi keiseren det som tilhører keiseren, og Gud det som tilhører Gud!*» (Mark 12.17)

Vi vil også nevne et par ord om lydighetsplikten for oss soldater, og vår oppgave å forvalte dødelig makt på vegne av Staten. I et rettssamfunn som vårt, er det Statens oppgave å opprettholde lov og orden, inkludert å beskytte samfunnet mot angrep utenfra. For denne oppgaven har Staten maktmonopol, det vil si at det kun er Forsvaret og Politiet som har fullmakt til å bruke makt på vegne av Staten, for å utføre den oppgaven som er beskrevet over i Romerbrevets kapittel 13.4.

Det femte budet sier «*Du skal ikke slå i hjel.*» Dette budet gjelder

også for oss, men når vi utøver makt på vegne av Staten for å håndheve myndighetenes ansvar slik det er beskrevet i Romerbrevet, gjør vi samtidig en oppgave for det gode, for å beskytte liv, fred og frihet. Dette er et dilemma vi ikke skal ta lett på, men konsekvensen er at vi noen ganger må bryte lovens bud for å løse oppgaven myndighetene er gitt av Gud.

Det kristne menneskesynet har imidlertid konsekvenser for hvordan vi utøver makt – fienden er også skapt av Gud i hans bilde, og har menneskeverd som oss. Vi må aldri ta lett på bruk av dødelig makt, og vokte oss for fristelsen til å behandle fienden umenneskelig. Allikevel er det som kristne vår plikt å utøve vår profesjon så godt vi klarer, i kampen for det gode. En kristen soldat skal også være en god soldat.

Som kristne soldater skal vi legge vår profesjonelle flid og integritet i å følge ordrer (og sjefens intensjon) så godt vi klarer og så langt det er mulig, så lenge ordrene og hensikten med dem er lovlige og ikke i strid med Bibelens ord om myndighetenes maktanvendelse. Dette kan komme til å kreve både mot og integritet, men vil samtidig bidra til at Forsvaret løser sine oppdrag på den beste måte, i tråd med de verdiene vi er satt til å forsvare.

Se gjerne artikkelen «*Soldat og kristen*» i Fokus 2018-1: mkf.no/wp-content/uploads/2018/12/Fokus-2018-1.pdf.

IKKE KALT TIL Å VÆRE SNILL

Hvordan holder man troen levende i et miljø preget av press, maskulinitet og harde krav? Tidligere marinejeger Andreas Kjøndal utfordrer kristne i Forsvaret til å trene åndelig robusthet - ikke ved å bli "snillere", men ved å bli sannere.

Av Per Olav Lindberg

Foto: Emma Lindberg / MKF

«Vi er ikke kalt til å være snille. Vi er kalt til å være gode.»

Andreas Kjøndal står foran forsamlingen og smiler litt når han sier det. Kontrasten vekker oppmerksomhet. For hva mener han egentlig?

Han trekker fram et bilde fra Narnia: Aslan er ikke snill – han er farlig, men god. Og nettopp der, mener Kjøndal, ligger noe av kjernen i kristen modenhet.

– Gud er ikke en kosebamse. Han er en mektig kriger. Og vi som følger ham er kalt til styrke – men styrke under kontroll.

For en tidligere marinejeger som nå jobber som lærer ved KVS Lyngdal, er dette ikke teori. Det er levd liv.

Ubehag former karakter

– Du blir ikke kriger av å ha det behagelig. Du blir kriger av ubehag.

Han beskriver hvordan opptak og trening kan presse et menneske til det ytterste: lite søvn, ekstrem belastning og konstant press. Poenget hans er ikke å romantisere militær hardhet, men å peke på en åndelig parallell: Tro formes ofte i motstand, ikke i komfort.

Kjøndal mener mye moderne kristenliv preges av bekvemmelighet. Vi søker trygghet, mens Bibelens troslov ofte formes gjennom lydighet, utholdenhet og kamp.

– Når behageligheten blir vår gud, skjer det veldig lite.

Han løfter fram klassiske disipliner som bønn, faste og selvfornektelse – ikke som prestasjon, men som trening. En kristen som aldri øver seg i å si nei til seg selv, blir sårbar når presset øker.

Masken som må av
Kanskje foredragets mest

utfordrende setning var denne:

– Du er ikke mer åndelig robust enn du er ærlig.

Han snakket om maskene kristne ofte bærer: den polerte fasaden, det riktige språket, det trygge ytre.

– Gud kan ikke disippelgjøre masken din.

I miljøer der mennesker lever tett og ser hverandre i krevende situasjoner, avsløres fasader raskt. Hyklere gjennomskues. Men ærlighet skaper tillit.

– Ingen forventer at du er perfekt. Men de håper at du er ekte.

Kjøndal fortalte også at de dypeste samtaleene ofte kom når han våget å være ærlig om egne feil og kamper. Ekte vitnesbyrd begynner i sannhet, ikke i prestasjon.

Dilemmaene i tjenesten

Foredraget var fullt av konkrete historier: gruppepress rundt alkohol, lojalitetskonflikter, og små moralske valg som kan virke ubetydelige i øyeblikket, men store i ettertid.

Noen valg angrer han på. Andre står han støtt i. Poenget er ikke å framstå feilfri, men å vise at

kristen karakter formes midt i dilemmaene.

– Hvis du har prinsipper du holder, kan folk stole på deg.

Åndelig robusthet handler derfor ikke først og fremst om ord, men om konsistens: små valg, hverdagslige handlinger, et liv som henger sammen over tid.

Fra stearinlys til bål

Gjennom arbeidet sitt har Kjøndal sett unge kristne gå fra skjør tro til brennende overbevisning. Han bruker et bilde:

– Et stearinlys blåser ut i vinden. Et bål blusser opp.

Målet er ikke å beskytte troen i et glassbur, men å styrke den slik at den tåler vind. Han peker på noen nøkkelpraktiser:

- en sterk bønnekultur
- ærlig fellesskap
- bekjennelse og ansvarlighet
- bevisst disiplin
- undervisning i sannhet

– Åndelig robusthet uten sannhet finnes ikke. Hvis du ikke vet hvorfor du tror, blir du lett blåst over ende.

Hva betyr dette for oss?

For kristne i Forsvaret er budskapet både utfordrende og frigjørende: Du trenger ikke være perfekt. Du trenger ikke vinne alle diskusjoner. Men du er kalt til å leve sant.

Kjøndals oppsummering i praksis kan lyde slik:

1. holde prinsipper
2. elske uselvisk
3. stå i ubehag
4. søke Gud aktivt
5. leve uten maske

– Vi har det sterkeste kortet av alle: uselvisk kjærighet.

Ikke makt. Ikke prestasjon. Kjærighet. Det er den kraften som kan forandre rom, relasjoner og miljøer – også i Forsvaret. Åndelig robusthet er ikke å bli hard. Det er å bli hel.

Ønsker du å lytte til innlegget i sin helhet? Søk på "Militært kristent fellesskap" der du lytter til podkast eller følg lenken:

<https://open.spotify.com/episode/5GYrIorZ1SdcYyFVtCCwDk>

FAKTA: Tro og tjeneste

Tro og tjeneste er en årlig samling for soldater, befal, offiserer og veteraner i regi av MKF. Årets tema var «Åndelig robusthet», og samlingen ble holdt på Katarinahjemmet i Oslo.

Innleggene for Tro og tjeneste er tilgjengelig på MKFs podkast.

Soldater under mestringsøvelse. Foto: Cathrine Rognes Johnsen/ Forsvaret.

HÅP OG TRØST I UKRAINA

Krigens belastning på soldater og sivile i Ukraina er enorm, og tapene er store. Likevel holder mange ut. Det ukrainske militære kristne fellesskapet og kirkene gjør det de kan for å bringe håp og trøst til soldater ved fronten, til sårede og til etterlatte - og det gjør en reell forskjell.

Av Knut Are Seierstad

Kirkene i Ukraina står sammen

Vi har snakket med lederen for det ukrainske militære kristne fellesskapet, Vasily Khimich. Han er pensjonert offiser fra luftforsvaret og har i flere tiår, sammen med sin kone, ledet dette arbeidet. Han er også pastor i en baptistmenighet i Kyiv.

I kampen for Ukraina står de kristne kirkesamfunnene sammen i støtten til de militære. Ukraina hadde tidligere ingen feltpresttjeneste, men det er nå etablert en tjeneste med proporsjonal representasjon fra flere kirkesamfunn. I tillegg er det et stort antall frivillige feltprester, pastorer og legfolk som jevnlig besøker soldatene ved fronten. Overalt er det stor åpenhet for den trøst og det håp Bibelens ord kan gi i dette

mørket.

Vinteren ved fronten

– Vasily, kan du med noen få ord beskrive situasjonen for soldatene ved fronten denne vinteren?

Russlands fullskala krig mot Ukraina har nå pågått i mer enn fire år. Dessverre har Ukraina mindre folk, ressurser og dårligere økonomisk styrke enn Russland, og dette kan man merke ved fronten. Mange av våre soldater er drept eller såret, og mange av soldatene er nå svært utslitte. Selv om Russland kan erstatte sine drepte og skadde med nye tropper raskere enn oss, gjør de det med enorme tap. Samtidig viser våre soldater stort mot. I tillegg prøver sivilbefolkningen å støtte hæren vår på alle måter de kan. Det er

også veldig viktig at de kristne kirkene i Ukraina støtter soldatene på forskjellige måter, først og fremst åndelig. En av

Det er veldig viktig at de kristne kirkene støtter soldatene – først og fremst åndelig.»

måtene dette har utviklet seg på er gjennom feltprestene. Siden 2022 har vi hatt faste militære feltprester på bataljons- og

brigadenivået.

Frivillige feltprester ved front, sykehus og baser

– Du er en av de frivillige feltprestene. Hvordan klarer dere å gi åndelig betjening, og hva er ditt inntrykk av interessen for evangeliet blant soldatene?

Beklageligvis er det ikke nok faste feltprester. Men det positive er at de forskjellige kirkesamfunnene har egne grupper av frivillige feltprester.

Andakt for sårede soldater på et sykehus i Kharkiv-regionen. Foto: Ukraina MCF

Offiseren Mikhail mottar nattverden ved fronten. Kamper pågår i nærheten. Foto: Ukraina MCF

Besøk hos sårede soldater på et sykehus i Kyiv. Foto: Ukraina MCF

For eksempel har Ukrainas baptistunion mer enn 400 frivillige feltprester. Vi betjener soldatene ved fronten, på sykehusene, på basene og også familiene til de falne der det er en mulighet. Med takk ser vi at mange soldater og familiene deres er åpne for å ta imot evangeliet.

Tjenesten for sårede soldater

– Du nevnte at dere også har en tjeneste for de sårede. Kan du beskrive den?

Når det gjelder tjenesten for de sårede soldatene, har vi mulighet til å betjene både de som trenger enkel førstehjelp, og de som må behandles for mer alvorlige skader. Dette gjør vi på hjelpeplassene i de fremre linjer, men også ved sykehusene lengre bak. Vanligvis drar våre team ut på besøk til fronten en uke av gangen. Der lager vi te og kaffe, gir de sårede klær og annet de trenger, og bistår sanitetspersonellet der vi kan. Når vi besøker sykehusene som ligger lengre fra fronten tar vi med oss hjemmelaget mat og forskjellige ting de skadde trenger.

– Og alle steder vi besøker tilbyr vi

selvsagt åndelig hjelp, som bønn for de sårede, samtale, utdeling av åndelig litteratur og MP3-spillere med Det nye testamente.

Tjenesten for enker, mødre og familier i sorg

– Det er mange enker, foreldreløse barn og sørgende familier i Ukraina nå. Kan du beskrive tjenesten dere har for disse?

Mange kristne fra forskjellige kirker gjør det de kan for familiene til de falne soldatene. Dette inkluderer arbeid for enkene, barna deres, og foreldre til falne soldater. Det er også mange soldater som er savnet, og deres skjebne er ukjent. Kirkene forsøker også å hjelpe disse familiene.

Her i Kyiv har min kone og jeg arbeidet med disse familiene siden våren 2015, like etter at Krim-halvøya ble annektert av Russland, og krigen begynte. Vi møter dem jevnlig for fellesskap, for å dele måltider og for bibelstudier. I tillegg deler vi ut matvarer og annet nødvendig til de som trenger det. Hver dag forsøker jeg å oppmuntre dem med noen få bibelvers online. Akkurat nå har vi to grupper vi

arbeider med. Den ene består av mer enn 60 militære enker, og den andre består av i overkant av 20 mødre til falne soldater. De forteller oss selv at denne tjenesten betyr mye for dem.

Slik kan vi støtte best

– Til slutt, hvordan kan vi som militære medkristne støtte deg og Ukraina best nå i denne situasjonen?

Den første og viktigste måten kristne militære fra andre land kan støtte oss på er gjennom bønn for Ukraina. Vi trenger bønn om at en rettferdig og varig fred skal komme til vårt land, om mot og utholdenhet for soldatene, for familiene deres, og for oss i tjenesten.

De forteller oss selv at denne tjenesten betyr mye for dem.

Vi er svært takknemlige for kristne fra forskjellige land som oppriktig forsøker å hjelpe sine ukrainske

brødre og søstre i Kristus i denne vanskelige tiden. Må Gud rikt velsigne hver enkelt av dere.

Se video: Vasily og teamet av frivillige i arbeid (YouTube)

[youtube.com/watch?v=EI9uttFYHGc](https://www.youtube.com/watch?v=EI9uttFYHGc)

ET HJEM BORTE FRA LEIR

Soltun har i 55 år vært et fristed for soldater i Indre Troms - et hjem borte fra leir med fellesskap, hvile og tro. Høsten som gikk ble utfordrende uten fast daglig leder i ukene, men huset holdt åpent i helgene takket være frivillige. Nå er ny daglig leder på plass i en midlertidig ordning, og arbeidet fortsetter.

Av Kristin Bakeng Olufsen

Soltun - et fristed og hjem borte fra leir

Om du spør en som har tjenestegjort i Forsvaret i Indre Troms, og som i løpet av tjenesten fant veien til Soltun, hva plassen betydde, er jeg rimelig overbevist om at svaret er ganske unisont. Soltun har vært og er et fristed, et hjem borte fra leir, hvor du kan slappe av, være en del av et fellesskap som deler samme verdier og tro. På Soltun kan du slenge deg ned i en sofa, finne et rolig hjørne for deg selv, spille spill, spise pizza, sove i en seng med god madrass, lese Bibelen og synge lovsang til Gud.

Mange fant veien til Soltun

I år er det 55 år siden Soltun sto ferdig. Gjennom alle disse årene har Soltun fått være det det var tenkt som; et fristed og et hjem

for soldater. Folk har kommet og gått, både ansatte og vernepliktige i Forsvaret, sivile og ansatte på huset. Den høsten vi nå har lagt bak oss ble annerledes enn det vi ønsket. I august var vi den situasjonen at vi hverken hadde daglig leder etter «ettåring». Styrets ønske var å i det minste holde liv i soldatarbeidet, samt å ivareta administrative oppgaver knyttet til driften. Undertegnede har i en 20 % stilling ivaretatt de administrative oppgavene, utleie og «trukket i trådene» ellers.

Soltun har vært stengt i ukene, men vi har greid å holde åpent hver helg hele høsten med god hjelp av frivillig vertskap som har tatt ansvar. Her har både ansatte i Forsvaret, vernepliktige og Soltun-venner stilt opp! Omtrent

Bilder: Magnar Grødem

alle helgene har de vært arrangert møte eller lignende. Og det har vært MANGE som har funnet veien til Soltun! I hovedsak kristne vernepliktige gutter og jenter, men også de som gir uttrykk for at de ikke deler troen. Enkelte helger har det vært godt over 50 stykker samlet på møte lørdag kveld! Det er intet mindre enn fantastisk og en stor velsignelse å oppleve!

Julebordet som fylte huset

Tradisjonen tro måtte vi ha julebord. Huset har jo sin begrensning, så på et tidspunkt måtte vi sette strek for påmeldingen. Da var det 60 stykker pluss oss 4 på kjøkkenet. En «lunefull ovn» medførte at vi gikk for koldtbord, i stedet for julemat. Hjemmelaget mat slo godt an! Det ble en kveld med

FAKTA: Soltun Soldatheim

Åpnet: august 1971 (55 år i 2026).

Sted: Bjørkveien 23, 9360 Bardu – 10 min gange fra Setermoen leir.

Eier/drift: Eies av Norsk Luthersk Misjonssamband og drives som kristent soldatheim/ ungdomssenter.

Historisk: Forløperen til Militært kristent fellesskap (KBS) ble stiftet på Soltun i 1982.

fine folk, god underholdning, god mat og god stemning.

Nå i januar startet Magnar Grødem opp som daglig leder i 60 % stilling fram til sommeren. Han blir å reise mellom Tromsø og Setermoen, og vil i hovedsak være på Soltun i helgene. Han har startet opp igjen bibelgruppen, og vi håper den kan være et godt tilskudd i tillegg til de bibelgruppene som finnes i leirene. Det er fint å få litt mer kontinuitet i hvem som er der i helgene, slik at soldatene ikke møter nye folk hver helg de kommer. Det vil fortsatt være behov for frivillige noen helger framover våren også, og det er kjekt å se at også vernepliktige «mønstrer på».

Vedlikehold: «Alt som brukes slites»

«Alt som brukes slites», så også på Soltun. Selv om det gjennom årenes løp har vært gjort

vedlikehold og oppgraderinger, er det fortsatt oppgaver som det trengs å tas tak i. Noen av rommene skulle gjerne hatt en «ansiktsløftning» og fått skiftet ut vinduer anno 1971. Men alt koster, og vi må ta «tæring etter næring» som det heter. Økonomisk sett har sparte lønnskostnader gitt positivt utslag på regnskapet, men vi kan heller ikke drive uten - eller med minimalt - ansatte i lengden.

Økonomi og utleie som bærer driften

Soldatarbeidet er i beste fall et 0-prosjekt. Her tjener vi ikke penger, men vi tror at mange «betaler tilbake» i mange år etter at de har brukt plassen. Det er derfor viktig for økonomien at vi i tillegg til soldatarbeidet kan drive noe utleie av rom, både til firma som har arbeid i området, turister fra inn og utland, Forsvaret og andre. Vi synes det

er fint at også Forsvaret tar kontakt med spørsmål om leie, og denne høsten hadde vi besøk i nesten to uker av en fin gruppe fra Forsvarets tros- og livssynskorps som var på kurs i området. Nå i februar fyller vi opp noen netter med en gruppe fra Forsvarets høyskole.

Takk for støtte – og behov for nye ansatte

Vi er glade og takknemlige for at Militært kristent fellesskap ønsker å være med å støtte opp rundt Soltun og det arbeidet som gjøres her. Dere kjenner hverdagen til de vi møter i helgene, og vet noe om hvilken betydning et sted som Soltun kan ha i unge menneskers liv mens de er i Forsvarets tjeneste. Takk for både forbønn og økonomiske midler!

Fra høsten av trenger vi nye ansatte. Vær gjerne med å spre ordet!

SATSING PÅ SOLDATARBEID

Flere kristne organisasjoner følger nå utviklingen i Forsvaret tett, og nye initiativ er på gang. Når innkallingen av vernepliktige øker de neste årene, samtidig som interessen for kristent fellesskap merkes sterkere i leirene, åpner det for å styrke og videreutvikle soldatarbeidet.

Av Knut Are Seierstad

Flere soldater – større muligheter

Fram mot 2032 planlegger Forsvaret å øke innkallingen av ungdom fra dagens 10.000 til 13.600 vernepliktige per år – om lag en fjerdedel av ungdomskullene. I tillegg kommer en stor gruppe vervede og spesialister som også tilhører den samme aldersgruppen. Dette betyr at stadig flere unge vil møte en hverdag i uniform, med behov for fellesskap, samtaler og trygge møteplasser.

Laget er i gang med Soldatlaget

Blant de konkrete tiltakene som

allerede er i gang, er konseptet Soldatlaget. Det viser at det finnes både behov og rom for kristent arbeid i og rundt leirene, og at flere ønsker et fellesskap som kan følge soldaten gjennom tjenesten.

Norsk Luthersk Misjonssamband vurderer styrking og utvidelse

Også Misjonssambandet ser nå på hvordan styrkeoppbyggingen i Forsvaret kan gi nye muligheter for kristent arbeid blant soldater. De har drevet soldatarbeid på Soltun i Troms og Karalaks ved Porsangmoen i en årrekke. Nå ønsker de å sette ned en

Bilde: Anette Ask / Forsvaret

arbeidsgruppe for å se hvordan arbeidet kan styrkes – og eventuelt utvides – slik at en også kan nå soldater som tjenestegjør utenfor disse stedene sitt fysiske nedslagsfelt.

Militært kristent fellesskap bidrar med kunnskap og ideer

MKF er bedt om å bidra med kunnskap og ideer i dette arbeidet. Det er et positivt tegn når flere aktører samler erfaring og kompetanse, og ser på hvordan soldatarbeidet kan bygges videre i takt med utviklingen i Forsvaret.

RESPEKT I PRAKSIS

Kaptein og feltprest Robin Mork er tildelt Hærens pris for RESPEKT 2025. I Militært kristent fellesskap ønsker vi å løfte fram dette som en oppmuntring til alle som møter soldater og ansatte i krevende situasjoner.

Av Per Olav Lindberg

En pris som peker på en avgjørende tjeneste

Hæren har tildelt Hærens pris for RESPEKT 2025 til kaptein (feltprest) Robin Mork. I begrunnelsen trekkes det fram at han har vist respekt «langt utover det som kan forventes», blant annet ved å ta ansvar for minnestunder, samtaler og oppfølging av soldater og pårørende – og ved å stille seg til

disposisjon når behovene har vært størst.

Trygge menneskemøter – og ansvar i praksis

I sin egen refleksjon peker Mork på hvor viktig det er å skape trygge menneskemøter: å møte mennesker med forståelse, anerkjennelse og respekt – og å leve det ut i praksis. Han løfter også fram betydningen av

Foto: Arun Rethnam Haug / Forsvaret

selvmordsforebyggende kompetanse, slik at flere kan oppdage signaler tidlig og hjelpe medmennesker i tide.

En oppmuntring til flere i Forsvaret

Vi heier på feltprester og andre som tar dette ansvaret på alvor: å se mennesket, bære håp og bidra til trygghet – i hverdagen og når det røyner på.

Hva betyr prisen for deg?

Det var overraskende å få tildelt prisen. Så kjenner jeg meg ydmyk og takknemlig for anerkjennelsen. Personlig synes jeg det er veldig stas, og så synes jeg det er flott av Hæren å anerkjenne arbeidet med å ivareta mennesker. Det som har vært viktig for meg i jobben er å prøve å møte mennesker med anerkjennelse og respekt. Jeg har søkt å skape gode og trygge menneskemøter i perioder og en hverdag som kan oppleves stressende og fylt med krav om å prestere. Og det er fint at det kan bli løftet opp og heiet på.

Har du en oppmuntring til andre feltprester – og kristne i tjeneste rundt om i Forsvaret?

Det er kanskje det å huske på å skape rom for å være ærlig. Det er noe jeg stadig øver meg på, og noe jeg prøver å være bevisst på i møte med andre mennesker. Jeg tror vi er kalt til å være gode og empatiske i møte med hverandre. Jesus kaller jo oss til å ha omsorg for og elske, til og med de som er våre motstandere og fiender. Og det er noe som kan bli veldig aktualisert i Forsvaret. Dette kaller oss til en radikalt god væremåte. Da er jeg overbevist om at det er avgjørende å selv eie og være preget av det gode budskapet om synd og nåde, håp, frelse og fred, som jo evangeliet om vår Herre Jesus Kristus er. Det er også noe jeg stadig må øve meg på; å søke å bli fornyet og formet av min Herre og frelser.

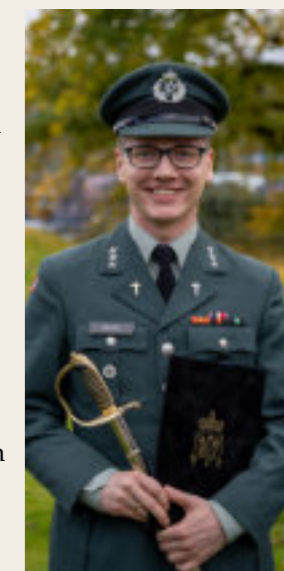

Foto: Arun Rethnam Haug / Forsvaret

FINN EN BATTLEBUDDY I TROEN!

Mange går inn i førstegangstjenesten som “glør” som lett kan blåses ut når de spres. Tidligere befal og nå lagsarbeider Andreas Brennsæter brenner for at kristne soldater raskt skal finne hverandre - og for at små fellesskap i leir kan bli et bål som tåler vind.

Av Per Olav Lindberg

Foto: Emma Lindberg / MKF

Fra glør til bål

Andreas beskriver året i uniform som et av de stedene i livet der troen kan bli både prøvd og skjerpet. For noen er det første gang de trår ut av en trygg “kristen boble”, og plutselig står man alene i en leirhverdag med høyt tempo, nye miljøer og sterke forventninger.

Han kjenner det fra egen erfaring. Etter perioder der han opplevde seg alene som kristen, merket han hvor stor forskjell det gjorde å komme inn i et kristent fellesskap – og hvor mye lettere det ble å

leve som disippel når man ikke bar alt alene.

Soldatlaget kobler folk sammen

I dag jobber Andreas i Laget, og er blant dem som har tatt initiativ til å styrke og synliggjøre kristne soldatfellesskap gjennom “Soldatlaget”. Målet er ikke å starte noe som konkurrerer med det som allerede finnes, men å støtte, organisere og skape oversikt – og særlig å hjelpe kristne soldater å finne hverandre tidlig.

I praksis handler det om noe

veldig enkelt: Når soldater vet hvilken leir de skal til, kan de legges inn i chatter og kobles på andre kristne på samme sted. Bare det å se at “det finnes flere her” kan være en stor styrke i en travel rekruttperiode, selv før man rekker å møtes fysisk.

Foreløpig er Soldatlaget omtalt som i oppstarts-/utviklingsfase flere steder, blant annet på Madla, Setermoen, Skjold leir og Bardufoss, med en langsiktig ambisjon om kristne fellesskap på alle leirer med vernepliktige.

“Du trenger en battlebuddy”

Et av bildene Andreas bruker, er hentet rett fra militær hverdagsforståelse: battlebuddy. Du går ikke alene – og det gjelder ikke bare i tjeneste, men også i tro.

Han kobler det til et bibelsk poeng: Gud har ikke skapt oss for ensomhet, og fellesskap er en del av Guds omsorg for oss. Når to eller tre samles, er det ikke “for lite” til å bety noe – det er akkurat nok til at et kristent fellesskap kan begynne å bære.

Åndelig kurskorrigering

På samlingen *Tro og tjeneste* delte Andreas også en bibeltid om behovet for jevnlig åndelig “kurskorrigering”. Han bruker et militært verktøy (IRFMI) som bilde på det kristne livet: Vi er underveis, ting endrer seg, fristelser og dilemmaer dukker opp – og da trenger vi en klar prosess som hjelper oss å holde retningen.

Han trekker fram hvordan vi i praksis “oppdaterer softwaren” ved å leve tett på Guds ord og de klassiske disiplinene: bibel, bønn og fellesskap. Kroppslig øving er nyttig til noe, sier Paulus – men gudsfrykt er nyttig til alt. Det er et budskap som passer rett inn i en hverdag der mange er flinke til å trene fysisk, men lett lar åndelig trening gli ut.

Mennesket er menneskets beste venn – etter relasjonen med Gud. Vi trenger en battlebuddy.

spørsmål, om gode samtaler i leir, og om hvordan slike fellesskap kan være både disippelgjørende og evangeliserende – også for dem som ikke kommer fra tro fra før.

Og kanskje er det nettopp dette som er kjernen: Å være kristen i Forsvaret handler sjelden om å ha de beste svarene i øyeblikket – men om å ha et sted å gå med spørsmålene, et fellesskap som tåler tvil, og en rytme som hjelper oss å leve nært Jesus når hverdagen presser på.

Små fellesskap, stor frukt

Andreas har sett hvordan små grupper kan få stor betydning. Han forteller om møter med soldater som stiller ærlige

En invitasjon – til deg som skal inn

Om du snart skal inn i førstegangstjeneste, eller allerede er inne: Finn én person. Finn to. Finn tre. Begynn å møtes. Det kan være rundt en bibeltekst, en kopp kaffe eller en enkel bønn. Det viktigste er at du ikke blir stående alene som en glød som sakte dør ut.

Og til oss andre: La oss be for leirene – og heie fram dem som tar initiativ. Små, trofaste fellesskap kan være forskjellen på en tro som slukner, og en tro som blir til et bål.

Du kan lytte til hele innlegget ved å søke på “MKF” der du lytter til podkast.

KOMMENDE ARRANGEMENTER

Årskonferanse i MKF – Trondheim, fre 24. til søn 26. april 2026.

Helgesamling med møter, undervisning og fellesskap. Mer info og påmelding publiseres på mkf.no og MKFs Facebook-side.

MKF sommertur – Lapinlahti, Finland, tor 2. til søn 5. juli 2026.

Sommersamling for unge MKF-medlemmer i Norge og Finland. Tur, aktiviteter, fellesskap og åndelig påfyll.

Tro og tjeneste – høsten 2026 (dato kommer).

Samling spesielt rettet mot dem som er i tjeneste i Forsvaret, og andre aktive i MKF. Følg med på mkf.no og Facebook for dato og program.

Adventsgudstjeneste – Akershus slottskirke, søn 13. desember 2026 (3. søndag i advent).

Tradisjonsrik gudstjeneste med fellesskap etterpå – åpen for medlemmer, venner og støttespillere.

MKFs KONTONUMMER OG VIPPS

MKF og bladet Fokus drives med gaver fra medlemmene. MKFs kontonummer er:

2801 48 18067

Gaver til MKF kan også gis på Vipps #515736 Militært kristent fellesskap.

MKF - Militært kristent fellesskap ble stiftet i 1982 (som Kristent Befals Samfunn - KBS) og har som formål å arbeide for kristent fellesskap i Forsvaret, hjelpe den enkelte med å styrke sitt trosliv og vinne andre for Kristus.

Internasjonalt er MKF knyttet til Association of Military Christian Fellowships, AMCF

President

Oberstløytnant(p) Knut Are Seierstad

E-post: post@mkf.no

MKF Styre

Løytnant Per Olav Lindberg (styreleder)

Tjenestested: Ørland Flystasjon

Sersjant kl.1 Ingeline Furuseth

Tjenestested: Ørland Flystasjon

Løytnant Ole Peder Berge

Tjenestested: Setermoen

Korporal Maria Norum

Tjenestested: Skjold

V.korporal Martin Sølve Reinemo

Tjenestested: Bardufoss

HAN GIR DEN TRETTE KRAFT

"Vet du ikke, har du ikke hørt?

HERREN er den evige Gud som skapte jordens ender.

Han blir ikke trett og ikke sliten,

ingen kan utforske hans forstand.

Han gir den trette kraft, og den som ikke har krefter, gir han stor styrke.

Gutter blir trette og slitne,

unge menn snubler og faller.

Men de som venter på HERREN,

får ny kraft,

de løfter vingene som ørnen,

de løper og blir ikke slitne,

de går og blir ikke trette."
(Jesaja 40,28-31)

Bibelteksten er hentet fra
Bibel 2024 © Bibelskapet

